

Dierbare parochianen, beste gasten in ons midden,

Hét teken van ons geloof is het kruis.

Het komt te pas en te onpas terug in ons gelovig leven.

We slaan en kruisje aan het begin en het eind van een gebed, we tekenen een kruisteken op het voorhoofd bij een zegen, en velen van ons hebben een kruisje aan een kettinkje hangen.

Het kruis, teken van ons geloof.

Eigenlijk is dat best wel raar.

Voor mensen uit de eerste eeuwen net zo raar als dat we met een gouden galg aan ons kettinkje zouden lopen, of een zilveren elektrische stoel.

Het is met die reden dat voor de eerste christenen het kruis ook een beetje taboe was.

Pas na een paar eeuwen werd het kruis, eerst nog zonder corpus maar vanaf het jaar 1000 ook met, het symbool van ons geloof.

En het kan verkeren: anno 2022 komen duizenden jongeren over de hele wereld op de been om achter een kruis aan te lopen ter voorbereiding op de Wereld Jongeren Dagen in 2023.

Je kunt dus gerust stellen dat de betekenis van het kruis nogal is verschoven, van martelwerktuig naar een symbool van geloof.

Kijken naar het kruis geeft telkens weer nieuwe inzichten en gevoelens.

Eén van die inzichten wordt ons vandaag gegeven in de eerste lezing, in combinatie met ons Evangelie.

Het kruis als teken van aanhoudend gebed.

Daartoe roept Jezus ons op in de gelijkenis die hij vertelt.

Blijven bidden, wat er ook gebeurt, hoe nutteloos het soms ook lijkt, blijven bidden.

In de eerste lezing krijgen we er een goed voorbeeld van: Mozes op de heuvel, die zijn eigen strijd strijdt.

p

Het uitzicht vanaf die heuvel is voor Mozes niet echt leuk.

Het volk is in gevecht met Amalek, waarschijnlijk om de schaarse vruchtbare gronden die er in de woestijn te vinden zijn.

Het is opvallend dat Mozes, toch de leider van het volk, niet mee ten strijde trekt.

Drukt hij zich, is hij bang om zich in de strijd te begeven?

Nee, hij heeft een eigen strijd te voeren.

Een strijd die hij niet in zijn eentje kan klaren, hij heeft er de hulp bij nodig van Aäron en Chur.

Het is een strijd op een heel ander vlak, een gebedsstrijd.

Want in de tijd van Mozes vouwde men niet zijn handen bij het gebed, maar hief men de handen op, zoals ook nu nog gebeurt in de kerk, bijvoorbeeld straks bij de voorbeden.

Geheven handen, het is dé kenmerkende houding van een biddend mens, toen en nu.

Mozes merkt dat zo lang hij in gebed is het volk aan de winnende hand is.

En dus moet Mozes volhouden in dat gebed, wil het volk de overwinning behalen.

Je ziet het haast voor je, Mozes op die heuvel met geheven handen, ondersteund door Chur en Aäron.

Wie de bijbel een beetje kent ziet een parallel met een andere heuvel.

Later in de Schrift strijdt Iemand met geheven armen zijn eigen strijd op een heuvel.

Daar waar we de gebeden van Mozes niet overgeleverd hebben gekregen hebben we van die Ander de gebeden wel overgeleverd gekregen: 'Vader, vergeef het hun want ze weten niet wat ze doen.' 'Mijn God, mijn God, waarom hebt U mij verlaten.' en tenslotte: 'Vader, in uw handen beveel ik mijn geest.'

Jezus gaat het gebed-gevecht aan op die heuvel, met gestrekte armen aan een kruis.

Hij bidt zonder ophouden, Hij doet wat Hij ons opdraagt in het Evangelie: bid zonder ophouden.

Wie een beetje bekend is met bidden, zal het wel herkennen dat bidden soms echt een gevecht kan zijn.

Je bidt om genezing van een dierbare, maar de situatie wordt alleen maar slechter.

Of je bidt om uitkomst uit een moeilijke situatie, maar de oplossing komt maar niet.

Bidden kan soms zo nutteloos lijken.

Op zulke momenten volhouden, daar is kracht voor nodig.

Hoe kun je dan volhouden?

Ik denk door op zulke momenten naar het kruis te kijken.

Misschien niet naar het gevaarte dat hier nu voor in de kerk staat/hangt.

Maar naar het kruis boven de deur, naar het kruisje aan het kettinkje dat je draagt, of met extra veel aandacht een kruisteken te slaan.

Want uiteindelijk wint de aanhoudende bidder, zo leert het Evangelie ons

Uiteindelijk zal ook de zachte stem van het gebed gehoord worden, als die maar niet verstomt.

Dat is de uitdaging aan het eind van ons Evangelie, wanneer Jezus bidden en geloven op één lijn stelt.

Als Hij terugkomt, zal Hij dan nog gelovigen, nog bidders vinden?

De uitdaging is aan jou.

En laten we eerlijk zijn, het lukt ons niet altijd.

Soms gaat bidden gewoon niet, vanwege teleurstelling of boosheid, verdriet of moedeloosheid.

Wat is het dan een troost om te weten dat anderen je ondersteunen kunnen met gebed.

Misschien is dat wel het mooiste van kerk-zijn, elkaar steunen in gebed.

Laten we samen die uitdaging van Jezus aangaan, zodat Hij bij zijn komst gelovig gebed vindt.

Gelooft zij Jezus Christus, in alle eeuwigheid. Amen.